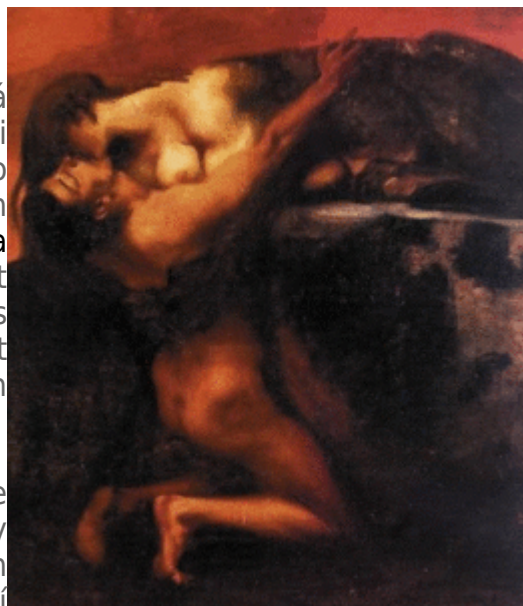

Autor: F. Roger Devlin

Co je to vlastně „sexuální emancipace“? Zpravidla bývá definována kontrastem s omezeními představovanými sňatkem a pravidly rodinného života. Podle všeho jde o stav, kdy mají lidé širší možnost volby než v tradičním systému monogamie. „Filozofie playboye“ **Huga Hefnera** nabídla mužům více voleb, než jen strávit padesát let každou noc se stejnou ženou. Feminismus slíbil osvobodit ženy od „domácí otročiny“ a proměnit manželství a mateřství jen na jednu z mnoha možných voleb životního stylu.

Na druhé straně však i v rámci manželství vždy figuruje prvek svobodné volby: člověk si volí, zda a do jaké míry i koho si vezme. Manželství je zřejmě nejdůležitějším příkladem zásadní životní volby. V jeho tradičním pojetí ale nelze tuto volbu vykonat a přesto si ji ponechat otevřenou. Jakmile se člověk zaváže slibem a vstoupí do svazku, *ipso facto* ztrácí možnost volby. Jinak řečeno je manželství jednosměrnou nevratnou jízdenkou. Vaše žena zůstává vaší volbou – i pokud vás nakonec nějakým způsobem rozzlobí či zklame, čemuž se u žádné ženy z masa a kostí nelze vyhnout. Ponechat si volbu družky trvale otevřenou je opisem slova „celibát.“

Franz von Stuck – Polibek Sfinxy, 1895

V posledku se opírá myšlenka sexuální emancipace o filozofické nedorozumění, kterému říkám *absolutizace volby*. Jde o iluzi, že společnost lze nějakým způsobem přimět, aby nám umožnila volit bez omezení našich budoucích možností. Antikoncepce, potrat, normalizace promiskuity a homosexuality, rozvod bez dokazování zavinění – to vše nám bylo předloženo jako cesty k rozšíření našich voleb.

Aby nedošlo k mýlce – rozhodně jsem zastáncem toho poskytnout lidem co možná nejširší možnost volby. Musíme si ale dát pozor, co to vlastně znamená: i zběžný rozbor odhalí, že termín „volba“ má specifické a částečně vzájemně rozporné významy, které nelze rovnoměrně uplatnit ve všech kontextech. Jinak řečeno, volba není jediná věc, kterou lze bezplatně rozšiřovat donekonečna; zdání širší volby v jedné oblasti může ve skutečnosti omezit volbu v oblasti jiné.

Jedním z dokonale legitimních významů pojmu volba je dělat to, co se člověku zachce. Když si máme třeba vybrat příchutí zmrzliny, neznamená to nic víc, než rozhodnout se, která příchutí pro nás bude v té chvíli nejlákavější. Volba mezi jahodovou a čokoládovou totiž nemá žádné zásadní, dlouhodobé následky, což se ale nedá říci o každé volbě.

Vezměme si například volbu povolání mladého muže. Jedním z půvabů mládí je převaha možnosti nad skutečností. Člověk se může stát neurochirurgem, horolezcem, básníkem, státníkem nebo mnichem. Pro kluky je přirozené a správné snít o všech možných věcech, kterými by se mohli stát, takové snění ale může vytvořit i nebezpečnou iluzi: že kde je možné cokoliv, bude možné všechno. To však platí jen v případě banálních záležitostí. Není problém ochutnat během jedenatřiceti po sobě následujících dní všech jedenatřicet příchutí zmrzliny **Baskin-Robbins**. Stát se neurochirurgem a horolezcem a básníkem a státníkem a mnichem už však problém je. Kdo so o to pokusí, nevyhnutelně při pokusech selže.

Důvodem je pochopitelně vysoká náročnost důležitých podniků na čas i úsilí – a my lidé, kteří se do nich pouštíme, jsme smrtelní. Na každou uskutečněnou možnost jich musíme nechat sto nezrealizovaných; za každou zvolenou cestu jich zůstane sto navždy uzavřených. Nutnost volby v *tomto* smyslu dodává lidskému životu nemalou část jeho vážnosti. Lidé těkající od jedné věci ke druhé, neschopní se rozhodnout nebo dokončit co začali, tímto dávají najevo, že nepochopili jednu ze základních pravd lidské existence. Připomínají děti, které odmítají vyrůst.

Sexuální volby jsou – především pro ženy – obdobné volbě povolání u muže. Ze své podstaty je nelze učinit tak snadno a bez následků jako výběr příchuti zmrzliny – přesto se přesně o to sexuální emancipace pokouší. Jejím skrytým skutečným motivem se zdá být právě strach z obtížných voleb a touha zbavit se nutnosti je podstupovat. Když pilulka nebo rutinní zákrok tuto možnost odstraní, nemusí se kupříkladu žena vůbec zabývat předpoklady muže být dobrým otcem jejích dětí. Jestliže lze mateřství bezpečně odkládat až ke čtyřicítce (jak se dnes podle všeho nemálo žen domnívá), není důvod důkladně zvažovat volbu mezi kariérou a manželstvím. Znovu narážíme nikoliv na nárůst *množství* volby, ale přesun od jednoho významového odstínu ke druhému – od vážného hlubokého závazku k uspokojení momentálního rozmaru. Stejně jako diletanté odrůdy „devatero řemesel, desátá bída“ si emancipovaná žena i playboy chtějí ponechat všechny volby otevřené navždy: touží po věčném mládí.

Pokusy o uskutečnění utopie neomezené volby ve skutečném světě přinášejí předvídatelné výsledky: především činí z milostných zkušeností sérii opakovaných selhání. Lidé odmítající věrné manželství i celibát ze zásady bývají unášeni řadou tzv. „známostí,“ které buď ukončují, nebo jsou sami opouštěni. Poučení z podobných zkušeností nevyhnutelně zní, že láska netrvá, na lidi se nelze spolehnout, jedině sám na sebe a prozíravost ostatně také radí myslet v první řadě na sebe. Následkem toho se vytrácejí i štědrost, věrnost a důvěra nezbytné pro rodinný život a pokračování našeho druhu.

Většina vyznavačů nových příkázání následovat všechny tužby svého srdce mi nepřijde jako lidé blaženě spočívající v zahradě pozemských rozkoší – namísto toho mi tanou na mysli smutné Čechovovy postavy: lidé náměsíčně proplouvající životem ve věčné naději, že zítřek z nějakého důvodu přinese cosi lepšího, zatímco si jako slepí nechávají protéct příležitosti k trvalému štěstí mezi prsty. Takové je však logické vyústění vnímání života coby řady vratných a banálních voleb. Před některými riziky jsme skutečně chráněni, oplátkou za to se však umenšily i naše možnosti; máme méně starostí, ale žádné velkolepé cíle. Za odstranění

nebezpečí spojených s intimitou platíme ztrátou její vážnosti.

Namísto formování rodin se před námi otevírá „svět randění“ bez jasného cíle, kde muže i ženy stravuje touha ponechat si vlastní možnosti otevřené a zároveň přimět druhou stranu vzdát se těch svých. Odehrává se hektické a nekonečné přetahování o pozice: porazit soupeře a zároveň se jedním očkem neustále poohlížet po lepších možnostech. Bylo mi řečeno, že nejnovější módou mezi „singles“ se stalo cosi označovaného jako rychloschůzky, kde se spolu lidé baví tři minuty, aby se po zazvonění zvonku přesunuli k někomu dalšímu.

Sex patří k rané dospělosti: jedné pomíjivé části lidského života. Pokoušet se ho abstrahovat z jeho přirozené a omezené úlohy v běhu života a učinit z něj cíl sám o sobě je bezvýsledné. Udržitelná civilizace si žádá upřednostnění v dlouhodobé perspektivě důležitějších tužeb jako rozmnožování před momentálními, které jsou s nimi v rozporu – jako třeba chuť smilnit.

Smyslem manželství není svázat lidi okovy nebo omezit jejich možnosti volby, ale umožnit jim dosáhnout cíle, na jehož dosažení by většina byla bez pomoci společenské instituce jednoduše příliš slabá. Některé cenné věci musí uzrát časem a nemůžete je objevit, pokud nejste svému úkolu oddaní a trpělívi. A manželství vyžaduje od lidí vydržet dost dlouho na to, aby zjistili, co se stane. Překonávání těchto těžkostí – a dokonce i období naprosté deziluze – dovoluje mužským i ženským tužbám dospět a vyjasnit se. Starší páry, které společně úspěšně vychovaly děti, za což se jim dostalo odměny v podobě pohledu na jejich sňatek a zplození vlastních dětí, nejspíš nebudou vnímat své líbáčky jako nejdůležitější událost manželství.

Mladí lidé nemohou vědět, co chtějí. Mladík si může představovat štěstí jako život na ostrově nymfy *Kalypsó* – sexuální uspokojení bez sebemenší možnosti vzniku rodinných závazků. Každý vážný muž ale nakonec shledá takovýto život neuspokojivým. Termín „playboy“ v sobě původně nesl posměšný nádech naznačující, že muže, který z dobývání žen učiní svůj nejvyšší cíl, netřeba brát zcela vážně. Takový muž, který si zakládá na své schopnosti navázat známost na jednu noc, nikdy nevychová syny schopné pokračovat v boji za naši ohroženou civilizaci.

Mezi mladými ženami však zřejmě panuje ohledně vlastních tužeb zmatek ještě větší a proto se jeví poněkud zavádějící mluvit o ženách, které „se chtějí vdávat.“ Mladá žena listující časopisem *Moderní nevěsta* ještě neví, co vlastně manželství obnáší – chce mít svůj velkolepý svatební den a následně žít šťastně až do smrti. Nemusí mít sebemenší ponětí, jako povinnosti na sebe bere.

Skutečně dospět donutí mladé muže i ženy až rodičovství. Mladíci, jejichž představou dobrého života byly ještě nedávno večírky a náhodný sex se naráz začnou soustředit na plánování kariéry a budování kapitálu. Nově nabytý skutečně důležitý úkol, který před nimi stojí, jim přijde jako osvěžující změna a někteří jsou možná překvapení, že na něj stačí.

Bez chápání manželství jako ze své podstaty nezrušitelného závazku však muži i ženy podléhají iluzi, že rozvod vyřeší „problém“ nespokojenosti v manželství. Chovají se jako

rolník, který vyklučí, zorá a osadí pole, aby po prvním skutečně parném a těžkém dni tvrdé práce sprásknul rukama se slovy: „Rolničení je děsná dřina! Radši půjdu dělat něco jiného!“ Stejně jako onen rolník můžou ze své neexistující sklizně vinit jen sami sebe.

Vnímání manželského pouta jako nezvratného závazku obratem ovlivňuje i naše chápání hospodářské činnosti a majetku. Namísto řady krátkodobých reakcí na okamžité okolnosti se práce a investice stávají prvkem rodinného života překračujícího přirozenou míru života kteréhokoliv z lidí. Z pouhého prostředku spotřeby se bohatství stává rodinným dědictvím. Burkovými vybranými slovy: „Možnost uchování našeho majetku v rodině je jedním z nejhodnotnějších a nejzajímavějších dobrodiní příslušnosti k rodině, které navíc nejvíce napomáhá zachování společnosti samotné.“ V ostrém kontrastu s tímto pohledem našel charakteristicky moderní náhled své nejjasnější vyjádření v komerčně úspěšné příručce finančního plánování z roku 1998: *Die Broke (Umřít bez peněz)*. Jde vlastně o taktiku spálené země na civilizační úrovni. Možná nás autor jednoho dne oblaží pokračováním *Umřít sám* nebo *Umřít bezdětný*.

Ne všichni však podobná poselství přijímají stejně ochotně. Ženy na západě Afriky rodí v průměru každá osm dětí. Revolta proti manželství a výchově dětí zůstává z velké části bělošským fenoménem. Především v bělošských zemích poklesla míra porodnosti pod úroveň nahrazení. Bylo by tedy záhodno, aby rasově uvědomělí běloši nezapomínali ani na sexuální aspekt vzpoury proti naší civilizaci nebo se krátkozrace nesoustředili výhradně na problematiku rasového míšení. Pohled na sex optikou homosexuálních lázní jako nástroje pro osobní rozkoš útočí na naši rasu zevnitř u samého kořene. Podobně jako v případě nepřátelských ras a rasových ideologií se bude naše přežití odvíjet od naší schopnosti postavit se účinně na odpor.

Pohled na síly shromážděné proti naší rase může vyvolávat oprávněné obavy. Jak proti nim všem můžeme bojovat? Nastanou příhodné okolnosti? A i kdyby nastaly, byli bychom připraveni? A co dělat mezitím? Obraz se vyjasňuje a obavy umenšují v momentě, když si uvědomíme, že k první vítězné bitvě musí dojít uvnitř nás samotných.

Přednáška F. Rogera Devlina *Sexual Liberation & Racial Suicide*, původně pronesená na The Occidental Quarterly Editor's Dinner 30. října 2008 v Atlantě, vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 11. listopadu 2010.